

den, som alle rettænkende Mænd og Kvinder have om dette Spørgsmaal, og jeg vil sige til den højtærede Justitsminister baade paa egne og paa mit Partis Vegne, at vi forlange og kræve, at de Personer, der anbringe Børnene omkring paa vore Børnehjem, skulle være fuldt ud hæderlige og moralske Personer. Vi ville ikke have Børnene tilsoffede. Det er saare betegnende, at ingen af Pigerne vilde være denne Mand til Villie. De Oplysninger, der ere komne fra Gunslev Pige hjem om, at han forlangte, at den ene Pige skulde lægge sig op i Bagagehylden, ere ogsaa saare betegnende. Hvis nu, siger jeg, det var en af de unge Piger, der havde været sjofel overfor vedkommende Mandsperson, skulde vi have faaet at høre, hvilket mægtigt Anklagemateriale det var overfor de unge Piger. Her retter den højtærede Justitsminister et meget stærkt Angreb snart paa den ene snart paa den anden unge Pige, hvis slette og daarlige Opdragelse, hvis slette sociale Forhold ere Skyld i, at hun er bleven, som hun er bleven. Men Justitsministeren har intet at sige til, at den Embedsmand, som i Embedsmedfør skal ledsage de unge Piger paa deres Rejse op til Børnehjemmet, bærer sig uterligt og sjofelt ad. Jeg forstaaer ikke, hvorledes den højtærede Justitsminister kan indtage den Stilling. Jeg tvivler meget om, at Regeringspartiet er enigt med ham heri. I hvert Fald kan jeg forsikre Justitsministeren om, at der er en offentlig Mening i dette Land, som er ganske uafhængig af Justitsministerens Opfattelse i sin Dom over denne Sag. Og i hvert Fald er der en Institution eller en Forsamling, som vil vide at kræve en Undersøgelse, hvor Justitsministeren ikke har krævet det, og det er Københavns Borgerrepræsentation. Jeg har Grund til at tro, at denne Sag allerede i Aften vil blive draget frem der. Men det burde have været Justitsministeren, der havde krævet en omfattende og grundig Undersøgelse af disse Forhold.

Jeg vil for øvrigt gerne nu, da jeg beskæftiger mig med dette Spørgsmaal, have Lejlighed til at understrege, hvor vanskeligt det er at faa de paagældende Autoriteter til at bekymre sig om en Undersøgelse af Forhold af denne Natur. Jeg har haft Lejlighed til tidligere at gøre opmærksom paa, hvor ringe Lid man fæstede til de Drengene, som ere blevne tilsvinede af den hellige Børnehjemsforstander Otto Andersen Møller. Da vilde man heller ikke tro paa det, det var Løgn, og alle voksne Mænd, der mødte frem i denne

Sag, tvivlede om Drengene. Saa viste det sig alligevel, at det var Drengene, der talte Sandhed, og de voksne, der ikke vidste Besked. Men jeg staaer her med en Skrivelse i min Haand fra Overinspektøren, der i nogen Grad forklarer mig, hvorledes det kan være, at man stiller sig saadan, der forklarer, at der dog er en vis Konsekvens i Stillingen overfor saadanne Personer, som vise sjofel og uterlig Optræden overfor Piger. Det er en Frue her i København, som fik anbragt to af sine Pige børn hos en Gartner ude i Nærheden af Tølløse. Han averterer regelmæssig hvert Foraar om, at han modtager Pige børn fra Middelstanden til et Slags Ferieophold; undertiden har han flere Børn ad Gangen. Da vedkommende Frue, efterat Børnene vare komne hjem, blev bekendt med, at han havde været uterlig overfor dem ligesom overfor andre Pige børn, gaar hun til Overinspektør Brun, og saa modtager hun den 10. Maj 1907 følgende Brev fra Oververgeinspektøren: „Herredsfogeden i Merløse—Tudse Herreder har under 6. d. M. som Svar paa min Skrivelse af 1. d. M. om den mod forskellige Børn formentlig udviste Uterlighed tilskrevet mig saaledes: „I Anledning af Hr. Overinspektørens behagelige Skrivelse af 1. d. M., mærket O. V. R. ^{167/07}, tillader jeg mig tjenstligen at meddele, at jeg i Dag har gjort Gartner i Uggerløse Johannes Sønderup — som er 43 Aar gammel, gift, men barnløs — bekendt med de mod ham for uterligt Forhold fremsatte Sigtelser og tilkendegivet ham, at medens jeg, saaledes som Sagen foreligger, formener at kunne undlade for Tiden overfor ham at foretage yderligere Skridt, vil der straks blive indledet offentlig Undersøgelse mod ham, hvis hans Forhold i Fremtiden maatte give Anledning til grundet Mistanke om Uterlighed udvist af ham overfor Børn.“ Saa tilføjer Hr. Brun: „Forhaabentlig vil dette være den paagældende en kraftig Advarsel“. Denne Mand har gennem Aar øvet Uterlighed overfor en hel Række af Piger. Han kommer for Retten, efter at denne Klage er sendt til Overværgeraadet, og Herredsfogeden giver ham en Advarsel og sender Meddelelse herom til Overinspektøren, og denne siger da i Skrivelsen til vedkommende Klagerinde: „Forhaabentlig vil dette være den paagældende en tilstrækkelig kraftig Advarsel.“ Saadan bærer man sig ikke ad overfor Smaakaarsfolk, der udvise Uterlighed og Sjofelhed. Jeg kender adskillige Tilfælde, hvor der er skredet meget skrapt ind. Hvis det ikke havde været en fuld-